

Nr 111.

Av herr **Alvin**, om anslag till makadamisering av viss del utav allmänna landsvägen mellan Älvdalen och Särna.

En landsvägssträckning, som är i det allra största behov av statens mellankomst för att inom rimlig tid försättas i farbart skick, utgör landsvägen mellan Älvdalen och Särna i Kopparbergs län. Denna vägsträckas längd är 81 km., men den del av vägen som särskilt åsyftas i denna motion utgör en väglängd av cirka 32 km. och är belägen helt och hållet inom gränserna av Älvdalens kronopark. Förhållandet är det, att inom hela det område denna del av vägen genomlöper saknas lämpligt väggrus, och vägmaterialet utgöres allenast av en blandning lera, fin sand samt större och mindre kullerstenar. Dessutom är vägen nyligen omlagd, och detta allt tillsammans gör att vägen omöjligen med vanligt vägunderhåll kan sättas i farbart skick. Betänker man tillika vilka stora transportprestationer denna väg måste utstå, så förvånar det icke alls, att den alltid befinner sig i det usla skick som den gör. Det vore nu här frestande att inflika en skildring av de äventyrligheter, materiella förluster med sönderbrutna åkdon och hästar, fastnande automobiler och dylikt ävensom de höga forlöner som måste betalas för alla varuslag, numera 25 à 30 öre pr kg. mot förut 2,5 à 3 öre.

Denna landsväg leder till den närmaste järnvägsförbindelse som Särna och Idreborna ha, och följaktligen måste de på denna väg frakta alla sina livsfröfnödenheter, ävensom all byggnadsmateriel, förutom grövre trävaror samt hö och annat foder åt den betydliga mängd hästar, som äro sysselsatta å de betydande skogsavverkningarna, som där årligen äga rum på såväl enskildas som statens vidsträckta skogsmarker. Om deras betydelsehet kan man få en aning, då man får veta, att Särna och Idre socknars areal utgör över 43 kvadratmil, d. v. s. lika mycket som Öland och Ble-

kinge tillsammans. Lägg då också märke till att staten är ägare till större delen av detta område, och bör således även detta utgöra ett skäl för riksdagen att vidtaga behövliga åtgärder för upprättande av bättre trafikmöjligheter till denna landsdel.

Det bör för övrigt i detta sammanhang framhållas, att denna landsdel hitintills varit särskilt styvmoderligt behandlad av staten, och skulle därför ett tillmötesgående från riksdagens sida i här nedan föreslagen riktning vara särdeles väl på sin plats.

Nu så har visserligen Älvdalens kommun för tre eller fyra år sedan inköpt en stenkross och en motorvält för ändamålet att makadamisera såväl denna vägsträcka som övriga vägar inom sitt distrikt. På grund av oljebristen har dock detta arbete måst inställas under de senaste åren. Och då det i alla händelser kommer att taga en alltför rundlig tid att med denna enda stenkross och de begränsade ekonomiska medel, som kommunen för detta ändamål har att förfoga över, för makadamiseringen av den betydande vägsträckan, synes det vara enda räddningen, att staten med kraftigt stöd här ingriper.

Med hänvisning till vad som sålunda i korthet anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att för verkställande av makadamisering å den del av allmänna landsvägen från Älvdalen till Särna, som är belägen å Älvdalens kronopark, redan under innevarande år:

1:o. inköpa en modern stenkross och en motorvält för ändamålet, samt

2:o. för innevarande år och sedan årligen till dess arbetet är fullbordat, bevilja ett förslagsanslag å högst 20,000 kronor för makadamiseringsarbetets bedrivande.

Dock med villkor att den Älvdalens kommun tillhörande stenkrossen även under samma tid enligt förut gällande villkor är i arbete å densamma vägsträckan.

Stockholm den 20 januari 1919.

L. Alvin.